

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Տապանագիր

Նա չէր նախանձում ո՛չ իշխանական
Մեծապանծ անվան,
Ո՛չ կարոտում էր հպարտ հարուստի
Շլացնող փառքի:
Նա չէր փափագում հզոր հաղթանակ,
Դափնիք ու պսակ.

Ո՛չ երագում էր գովեստ դրդող,
Արձան ու կոթող:

Ցրվել թշվառի տանջված ճակատից
Դառնության թախիծ.
Եվ կանգնել պաշտպան յուր անմե՛ղ, ընկճվա՛ծ
Եղբոր իրավանց
Այս է տենչալի նորա ջերմ փափագ,
Հոգվո նպատակ.
Եվ գոհված նա յուր ուխտին անասաւն,
Իջավ գերեզման...

1889, 25 մայիսի